

ԳՐԱԿԱՆԿԱՆ—ՊԼՏՄԱԿԱՆ

ՀԻՆ ՀԱՅ ԵՐԳԻՉՆԵՐ.

Ողբ ի վերայ մայրաքաղաքին Կոստանդնուպօլսոյ՝ վասն տիրելոյն տաճկաց. ասացեալ ի յԱքրահամ՝ ականատես վարդապետէ:

Յինն հարիւր լերկու թուին,
դառն և ի վատ ժամանակին.
տէր բարկացաւ յոյժ վերստին,
ազգին հռոմոց յունականին:

Յարեաւ սուլթան մի ահագին,
որ Մեհմէտ անուանէին,
ազգաւ նա թողն էր Օսմանին,
որդի նա Մուրատ Խոնթբարին:

Նախ փոքրագոյն բան խորհեցաւ,
որ կատարածն էր ծանրագին.
բերթ մի սկսաւ ի ծովափին,
որ էր պողաղ աղեքսանդրին:

Ձոր ձեռնարկեալ շուտ կատարեաց,
ի մէկ ամառն երեք ամսին.
հինգ մշտնաւ էր նա հեռի,
ի Ղալաթիոյ ֆռանկ քաղաքին:

Գարձեալ գնաց ի յիւր տեղին,
ի յՆտրենէ իւրեան թախտին.
և զննգութեան խորհուրդն արարի,
Բիւզանդիայ մեծ քաղաքին:

Ձմեռն ի բուն խոկումն առին,
հոգաց զպէտք պատերազմին.
հրաման եհան աշխարհ ամեն,
եկայք ամենքդ զազայութիւն:

Աղուհացից երկրորդ շարթուն,
եկեալ դիմեաց վերայ քաղաքին.
անթիւ հեծեալ ժողովեաց,
եօթն հարիւր հազար էին:

Նստեալ բոլոր հիսարեցին,
ծովով ցամաք նեղացուցին.
զօրքըք թուրքաց բազմանային,
քրիստոնէիցն նուազէին:

Իսկ թագաւորն Ըստամպօլայ,
անզօր մնաց ամենեւին.
աչքն ի ֆրանկ ազգըն ձգեաց,
թէ յօգնութիւն հասնէին:

Իսկ ազգն անգութ լատինական,

բանս անյարմար ի մէջ բերին.
աւանդութեամբ ի մեղ դարձին,
զքաղաքդ արա՛ ի մեղ յանձիր:

Իսկ թագաւորն կոստանդին,
հաւան եղեալ բանից նոցին.
քաղաքն յերկուս բաժանեցաւ,
կեսքն ի հռոմ կեսքն ի լատին:

Եւ յանյաջողն էառ զնոսին,
զազգն յունաց և ֆռանկին.
հիւսիսային հողմն հնչեաց,
խափանեցաւ լուսոս քամին:

Ձինչ զատրըղայք և նաւք կային,
որ կուգային ի յօգնութիւն,
անյաջողակ երերալով,
ուր որ կային՝ անդ մընացին:

Իսկ խիստ սուլթանն Մեհմէտ,
թօփ սահմանեաց մեծ ահագին.
զոր տեսողացն հիացեալ,
լսողքն ամեն զարմանային:

Փլլոյց զհինգ պուրճ քաղաքին,
հաւասարեաց գետներեսին.
վերայ ծովուն ճամբայ արարի,
իբր ընդ ցամաք ընթանային:

Քարոզ կարդաց մեծ բանակին,
քաջայերեաց զամենեսին.
թէ լսեցէք ազգ մուսուրման,
մեծ աւետեաց բան մեղ պատմին:

Թէ Ըստամպօլ քաղաքըս մեծ,
թախտըն լինի ձեզ և բաժին.
մարդ ւանասուն ամեն ըռզակ,
ով որ առնու՛ նըմա լիցին:

Իսկ ի յամենանըն մայիսին,
քսան և ութ օրն էր նըմին.
և ի յաւուր երկուշարթին,
որ հռիփսիմեանց տօն կատարին:

Յերեկոյեան յառաջ եկին,
հասին ի յեզըն խնտեկին.
զսայլատունսն քարշեցին,
զսանդիտնին պատրաստեցին:

Ի մարտ մտեալ պատերազմին,
մինչ լուսանալ յառաւօտին.
նաւ կիսոցն ի նաւ մըտեալ,
ըզ ծովակողմն պատեցին:

Եւ ի ծածկել արեգական,
երեք շաբաթ օր պատկերին.
հայոց մեհեկ ամսոյ քսանին,
ի սուրբ Գայիանեանց տօնին:

Տէր բարկացութեամբ իսկ զարթուցեալ,
ի վերայ Կոստանդնուպօլսին.

մատնեաց ըղնա ի ձեռս ատելեաց,
խիստ թշնամիք զնա տիրեցին:

Իսկ թագաւորն և զօրքն նորին
բազում ջանիւ ի մարտ մըտին:

Ոչ կարացին ընդդիմանալ,
զի տէր դարձոյց զիւր օգնութիւն:

Քանզի յերկուս բաժանեցան,
միարանել չը կարացին:

Ռմաք ի հետ թագաւորին,

կէսքն ասէին կուտամք թուրքին:

Իբրեւ զհորձանըս հեղեղաց,
տաճկուէքն դիմեալ ի ներքս մըտին:

Հատ քան ի պարիսպն ի վեր ելին:

Կէսքն չուանօք զիրեարս քաշին:

Յորժամ ետես այն թագաւորն,
անզօր մնացեալ ինքն ի մարտին:

Հնարեցաւ փախուստ առնուլ,

զի բարկութիւն եհաս նըմին:

Ոմն ի յազգացն փռանկին,

որ Փախուստն անուանէին:

առեալ զթագաւորն և զմեծամեծսն,

փախուստ էառ վերայ ծովուն:

Եւ մուսուրման ազգն որ կային,

արձակեցան ի քաղաքին:

Նախ զպալատն եկեալ առին,

որ դարպասն էր թագաւորին:

Անտի չուեալ յառաջ գնացին,

զիմեալ յաւազ եկեղեցին:

սուրբ Սօրիայ անուանէին,

և էր աթոռ պատրիարքին:

Բազումք յարանց քրիստոնէից,

անդ գումարեալ ի մարտ մըտին:

անթիւք սրով անկանէին,

որպէս առու զարիւնս հոսին:

Իսկ խիստ սուլթանըն Մեհմէտ,

մըտեալ ի մեծ եկեղեցին:

յոյժ գոհութեամբ ուրախ լինէր,

և զի հասաւ յիւր ըզձալին:

Եւ զօրքն անթիւ ըզ հետ մըտին,

արձակեցան ի փողանին:

Իբր ըզ գաղան մոնչէին,

որ ծարաւի արեան լինին:

Զպատերազմօղսրն զոր գըտին,

զամենեւեան կոտորեցին:

այլ և զայրիս և ըզկուսանսրն,

զամենեւեան անդ ըսպանին:

Եւ ըզնորահաս տըղայս նոցին,

ի մօր գրկացն խըլեցին:

առեալ զքարի հարկանէին,

զծերսն սրբով խողխողեցին:

Այլ զազաղակ և զոդր նոցին,

զլալեաց զձայնն և զհականին:

Ոչ որ կարէ լեզուաւ ասել

և ոչ բանիւ մարդկան պատմել:

Զկրօնաւորաց դասն որ կային,

զոր կայետօք անուանէին:

և ի կանանց ազգէ բազումք,

զոր կալօղրիայ կոչէին:

Վալեալ զնոսա յոյժ քարշէին,

զի կապեցի և գերեցին:

Իսկ նոքա յոյժ ընդդէմ դարձեալ,

յերկիր անկեալ թաւալէին:

Բազումք կամաւ ի ծուռկս անկեալ,

զպարանոցսն ի սուր տային:

վկայական յօժար մահուամբ,

անդէն նոքա կատարէին:

Զեկեղեցիսն Աստուածադարդ

յոյժ անողորմ կողոպտէին:

ի պատուական ի յանօթից

և ի զարդուց մերկացուցին:

Եւ սուրբ Մարտիրոսաց նըշխարսն,

զոր պատուելով անդ պահէին:

զամենեւեան յոյժ ցրուեցին:

ոտնահարեալ կոխան արին:

Զթագաւորաց՝ ըզգերեղմանսն,

որ ի մարմար տապան կային,

բացեալ զնոսա՝ կողոպտեցին:

զոսկերսն որպէս՝ փռչի հոսին:

Զայն ամենայն ի սրբութեանցն,

ոչ որ հրաշս՝ ոչ յայտնեցին:

վասն բազում՝ մեղաց մերոց,

ամենեքեան՝ յոյժ լուցին:

Ըզզանդակնին՝ վայր թափեցին:

զժամահարնին՝ կոտորեցին:

զնշան խաչին՝ անհետ արին:

զսուրբ խորհուրդն՝ ցրուեցին:

Առեալ զաւարսն՝ և զգերին

ի քաղաքէն՝ ի դուրս հանին:

յերեք ժամէն՝ մինչ յինն ժամն

ոչինչ չթողին՝ ի քաղաքին:

Եւ զմեծ իշխանն՝ յունաց ազգին,

որ կիր Լուկայ՝ անուանէին:

և զնա գըտեալ՝ ըմբռնեցին:

Երբին յառաջ՝ չար սուլթանին:

Եւ յոյժ սիրով զնա մեծարեաց:

մինչ գողացաւ՝ զխորհուրդ նորին:

յետոյ սրբով՝ ետ գըլխատել:

զերկու որդիսն՝ իւր ընդ նմին:

Զինչ մըսըման՝ ազգ որ կային,
ուրախութեամբ՝ ի խաղ մըտին.
գոհանալով՝ յոյժ ցընծային,
մեծ աւետիս՝ միմեանց տային:

Թէ զՍտամպոյն՝ յաւիտենից,
զոր չէ առեալ՝ տաճկաց ազգին.
այժմ՝ ի յետին՝ ժամանակին
աստուած երևտ՝ զնա մեզ բաժին:

Իսկ քրիստոնեայ՝ ազգիքն ամէն,
մեծ տրտմութեամբ՝ ի սուգ մըտին.
քանզի քաղաքն՝ ապաստանի,
մատնեալ ի ձեռն՝ այլասեռին:

Բազում ապրանք՝ աւար հանին,
արծաթ ոսկի՝ և մարդարտնին.
ակունք աղնիւ՝ և պատուական,
զոր չէ տեսեալ՝ ազգ հոգածին:

Եկեղեցեաց՝ ընտիր անօթքն,
մարդարտաշար՝ և մեծագին,
արծաթապատ՝ աւետարան,
պատկեր նկար՝ վայելչագին:

ԶԱտրանայ՝ քաղաք լըցին,
և զՊուրսայ կըշտացուցին.
մինչ յԱնկուրիա՝ շատ ինչք բերին,
յաշխարհս ամէնըն՝ սփռուեցին:

Խիստ անհամար՝ գրեանք բերին,
տաճկունք տեսեալ՝ զարմանային.
քրիստոնեայ ազգս՝ այնչափ առին,
շատըն մընաց՝ մօտ տաճկնին:

Ելլ թէ զմարդկան՝ ասում զգերին,
զմեծամեծացն՝ և ըզաւակին.
քահանայից՝ զասուցն անչափ,
չը կայր հաշիւ՝ ժողովըրդին:

Ծերք և տղայք՝ երիտասարդք
կանայք բազում՝ և աղջկունք նոցին.
ընդ ամենայն՝ ոլորտս երկրի,
իրր զփոշի՝ տարածեցին:

Փոքր քաղաք՝ Ղալաթիա,
որ էր ֆոանկաց՝ իշխանութիւն.
մեծամեծացն՝ ի նաւ մըտեալ,
ի ծովակողմ՝ փախուստ առին:

Իսկ մընացեալքն՝ ի նոցանէ,
և առաջնորդք՝ զոր և կային.
եկեալ ահիւ՝ և գողութեամբ,
սուլթանին ոտքն՝ անկանէին:

Եւ նա պատուէր՝ տուեալ նոցին,
թէ հնազանդէք՝ իմ հրամանին.
քակէք զպարսպն՝ քաղաքին,
և զամուր պուրճըն՝ սահաթին:

Ելլ և նոքա՝ ի յանձն առեալ,

զհրամանս նորա՝ կատարեցին.
զցամաքակողմն՝ քակեցին,
և հաւասար՝ հողոյն արին:

Փոխեաց զանուն՝ Աստամպոյին,
որ ի քաղաքն՝ թարգմանին.
ասաց իսլամ՝ պօլ կոչեցցին,
որ բազմութիւն՝ տաճկաց ասին:

Զմեծահասակըն՝ Սոփիայ,
որ թարգմանի՝ իմաստութիւն.
աւագ մըզիթ արար զնա,
և Սոփիա՝ անուանեցին:

Ասցոյց իշխան ի քաղաքին,
էր Սուլէյման՝ անուն նորին.
այլ և բազում՝ զօրք ընդ նմին,
և դատաւոր՝ զիւր ազատին (?):

Դարձեալ հրաման՝ եհան ուժգին,
որ լըսողաց՝ է դառնութիւն.
յամէն քաղաք, տանս հոռոմոց,
որ են յիւրեանց՝ իշխանութիւն:

Ասաց մարդիկս՝ հանել տընով,
տանել լընուլ՝ յայն քաղաքին.
մեծ վիշտ եղև՝ թուրքաց ազգին,
զոր և ողբան՝ յոյժ լալագին:

Զի հայրք յորդոց՝ բաժանէին,
գտերք ի մարցըն՝ կու զատին.
եղբարք յեղբօրէ՝ կու քակին,
ի հայրենեաց՝ բազումք զըրկին:

Նա ոչ միայն՝ տաճկաց ազգին,
այլ զքրիստոնեայքն՝ ի մէջ բերին,
ի Ի. և Ը՝ հոկտեմբերին,
ԴԱ հայ ի յԱնկուրոյ բերդին:

Աստուածատուր՝ Սարել միշին,
և Սիմէօն՝ բարի փաշին.
և Պապայի՝ որդի Եյվատն,
և պարոն Գորգն Էշեմ հաճին:

Այժմ արացուք՝ աւարտ բանիս,
քանի ասեմք՝ ցաւն յերկարին.
յինն ճ.՝ Ի երկու թուին,
զԲուզանդիա՝ տաճկունքն առին:

Ելլ մեք գոչեմք՝ յոյժ ողբալով,
և հառաչեմք՝ արտասուելով.
հոգոց հանեմք՝ կրկնըմալով,
ըզ մեծ քաղաքն՝ ախոսալով:

Եկայք եղբայրք՝ հաւատացեալք,
հայրք և ընտրեալք՝ իմ սիրեցեալք.
յարմարեցուք՝ ողբս արտասուաց,
բանիս որ այժմէն՝ պատահեալ:

Աոստանդինու՝ պօլիս գովեալ,
թագաւորաց՝ գահոյք կազմեալ,

այժմ էր եղեր՝ դու աւերեալ,
անօրինաց՝ կոխան եղեալ:

Վոստանդինու՝ պօլիս ընտրեալ,
մայր քաղաքաց՝ դու անուանեալ,
դու թշնամեաց՝ եղեր մատնեալ,
ձեռն նեղւաց՝ քոց քեզ տիրեալ:

Վոստանդինոս՝ մեծ արքայն,
որ ի Հրոմ՝ թագաւորեալ,
և Սեղբեստրոս՝ հայրապետիւ,
նա ի Քրիստոս՝ հաւատացեալ:

Ճանապարհաւ՝ քեզ հանդիպեալ,
տեսեալ ըզքեզ՝ և յոյժ սիրեալ,
իւրն աթոռոց՝ տեղի շինեալ,
և նոր Հրոմ՝ զքեզ անուանեալ:

Մեծ Թէոդոս՝ ի քեզ բաղմեալ,
Բ. որդւովք ի քեզ կացեալ,
Արկադէոս՝ Ոնորիոս,
և թէոդոս՝ փոքրն ընտրեալ:

Յուստինիանոս՝ թագաւորեալ,
յոյժ անուանի՝ մեծ կայսր եղեալ,
ըզգիրլս քո՝ նա յաւելեալ,
և զՍոփիայն՝ մեծացուցեալ:

Հանդէպ դըրան՝ եկեղեցւոյն,
յոյժ բարձրագոյն՝ արձան կանգնեալ,
և պըղընձոյ՝ ձիաւորեալ,
զինքն ի վերայ՝ օրինակեալ:

Հեթանոսաց՝ ի քեզ մըտեալ,
և ըզտաճար՝ քո սուրբ պըղձեալ,
մըրգապահաց՝ խուզ արարեալ,
և զգիակունս՝ թռչնոց արկեալ:

Հուրջ քեզ զարիւնս՝ նոցա հեղեալ,
և է ոչ ոք՝ զնոսա թաղեալ,
նախատ գրացեաց՝ զքեզ արարեալ,
չըրջակայիցրն՝ ծաղր եղեալ:

Զերիտասարգս՝ քո հուր կերեալ,
և կուսանացո՝ ոչ ոք սգացեալ,
քահանայք քո՝ ի սուր անկեալ,
ղայրիսըն քո՝ ոչ ոք լացեալ:

Ձայնք սաղմոսաց՝ ի քէն հատեալ,
և պաշտօնեայքըն՝ պակասեալ,
քաղցր եղանակքըն՝ խափանեալ,
ժամահարաց՝ երգ ոչ հընչեալ:

Պատարագունքն՝ ի քէն լըռեալ,
մարմին ւարին՝ տեսուն ոչ բաշխեալ,
անուշ երգունքն՝ ալէլուից,
յոյժ նուազեալ՝ և ըսպառեալ:

Ո՛հ թէ լինէր՝ տէր զարթուցեալ,
իբր այր հըզօր՝ զգինին թափեալ,
ըզթշնամին՝ քո յետս հարեալ,

և յաւիտեան՝ զքեզ հաստատեալ,
Եղբայրք, և դայս՝ պարտիմք քըննել,
թէ այս նոցա՝ էր պատահեալ,
զի սուրբք քեզէն՝ յոյժ նուազեալ,
ճշմարտութիւնքըն՝ նուաղեալ:

Եւ առաջնորդք՝ նոցա մոլեալ,
ի սրբութեանցըն՝ հեռացեալ,
ժամ և աղօթք՝ ոչ արարեալ,
և մաքրութեամբ՝ ոչ կատարեալ:

Իշխանք նոցա՝ ուղիղ չգտեալ,
զորքն և զայրին՝ վըշտացուցեալ,
և ժողովուրդն՝ առհասարակ,
խիստ անառակ՝ գործ ըստացեալ:

Վասն այն Աստուած՝ յոյժ բարկացեալ,
և ցաւագին՝ պատուհասեալ,
սաստիկ զանիւ՝ զնոսա հարեալ,
իբր ըզփոշի՝ զնոսա ցըրուեալ:

Զայս ամենայն՝ զոր յիշեցաք,
լինիմք մեղաց՝ մեք հեռացեալ,
սովորական՝ չարեաց զատեալ,
բարի գործոց՝ բուռն հարեալ:

Յեկեղեցիս՝ յուսով զիմեալ,
զաղօթս ըստէպ՝ մեք կատարեալ,
պահք սրբութեամբ՝ մեք ըստացեալ,
զողորմութիւն՝ ոչ խափանեալ:

Զյանցանս յատուկ՝ խոստովանեալ,
արտասուելով՝ ապաշխարեալ,
զնոսա տեսեալ՝ մեզ ողորմեալ,
որ չիլինիմք՝ նոցա նմանեալ:

Միթէ լինի՝ տէրն ողորմեալ,
և ի չարեաց՝ ըզմեզ պահեալ,
ի մեզ խնայեալ՝ և գըթացեալ,
ըզպատուհանն՝ յետ գարձուցեալ:

Աստէն անփորձ՝ զմեզ պահեալ,
չար բանսարկուէն՝ զմեզ ազատեալ,
յանօրինաց՝ չարեաց փրկեալ,
և ի նեղւաց՝ զմեզ զերծուցեալ:

Հոգեվարի՝ աւուրն օգնեալ,
հրեշտակ բարի՝ մեզ առաքեալ,
մարմնոյ արեան՝ տեսուն հաղորդեալ,
օրհնեալ հողով՝ լիցուք թաղեալ:

Յաւուր մեծի՝ դատաստանին,
զիւր սուրբ եկայք՝ ձայնըն լըսեալ,
յաջակողման՝ դատուն կարգեալ,
զտէրն յաւիտեան՝ օրհնարանեալ:

Ես Աբրահամ՝ մեղօք լըցեալ,
բաղում ցաւօք՝ զողբս յօրինեալ,
քանզի զՎոստանդինուպօլիսն,
ի բարութեան՝ ժամն եմ տեսեալ:

Երեք ամիս՝ անդէն կացեալ,
և զսրբութիւնսն՝ ուխտ արարեալ.
զպատմութեանն՝ Քրիստոսի,
բազում տնգամ՝ աչօք տեսեալ:

Զձեռք աղաչեմ՝ յոյժ աղերսեալ,
որք հանգիպէր՝ զողբս ընթերցեալ.
Թէ գրտանէր՝ ի սմա սրբալ,
ներումն առնել՝ ոչ մեղադրեալ:

ՊԱՐԱԲԱՂԻ ԺՈՂՈՎՐԴԱԿԱՆ

ԶՐՕԲՀՆԵԱՅ ԵՐԳԵՐԻՑ:

Վարանդա դաւառի Անտարանոց զիտի շրջակայքում:

Ալէլուեա Ալէլուեա.

Էսա եկէնք էս կըտօրս, ալէլուեա.

Սառալ ա տըրէխներս, ալ.

Էս կըտօրս չուրբ սրճէ չուրբ ոննէ, ալ.

Ծօծը գըլխէն ծալած զումաշ, ալ.

Ծօխը քընեց հէն թիւրիւշիւմ, ալ.

Թուրունն ա կեարմուր եխճէ, ալ.

Պողերն ա վառված աստղեր, ալ.

Պուտանն ա թառ երզնէկ, ալ.

Հացերն ա կեօրծած խաչեր, ալ.

Ծըհանն ա ոսկէ շիշակ, ալ.

Տէփն ա աւիտարան, ալ.

Ծըկոտէչն ա քաշկու մաններ, ալ.

Հացթօխն ա փօնջ մընէշակ.

Քրիստուծ քինեց Դրախտինը, ալ.

Գւազանը խուրըցրուց, ալ.

Կըթնախիւրը փխըցրուց, ալ.

Աջի կըռան աւիտարան, ալ.

Չախի կռան սաղմոսարան, ալ.

Լալան եկը լըղըցրուց, ալ.

Ալէլուիան ուրխուցըրուց, ալ.

Չեր տոնը շէն, ձեր տոնը շէն, ալ.

Չեր խուխոցը անումը հի՛նչ ա.

Հըփաղին նման շրտանան.

Գետէն նման ըրկընան,

Ծառէն նման ճեղնը տան.

Քաշ կռակլաւ ձեր գիւշմանէն աչքը տիւս օնէ.

Գիւլը ոննան փոնէ քաշ անէ.

Ա՛ տնատար փայր բերէր ալէլուան տանէ:

Վարանդա դաւառի Ճարտար զիտի շրջակայքում:

Ալէլուեա Ալէլուեա.

Էսա եկէնք էս կըտօրս, ալ.

Ձիր ու՛շամէնչ էս ճօտերս, ալ.

Էս տօնս ա չուրբ սրճէ չուրբ սիւնի, ալ.

Չուրբքանուց ոննը սալին, ալ.

Հաղար հաղար, բարով հաղար, ալ.

Չարը սրտէն չըրըկամէն, ալ.

Որդին ապրէ բարիկամէն, ալ.

Թուրունն ա կեարմուր եխճէ, ալ.

Հացերն ա կեօրծած խաչեր, ալ.

Պուտանն ա թառ ըզնէկ, ալ.

Հացթօխն ա փօնջ մընէշակ, ալ.

Ծըհաննա ոսկէ շըշակ, ալ.

Ծօխը քինեց հում թիւրիւշիւմ, ալ.

Ծօծը երբան ծալած զումաշ, ալ.

Պաճերն ա վառված աստղեր, ալ.

Հընեակ քեզ ա՛ Պէլի վանէս, ալ.

Որ դու Քրիստուծ օրօրեցեր, ալ.

Քրիստուծ քինից Դրախտինը, ալ.

Գւազանը խուրըցրուց, ալ.

Կըթնախիւրը փխըցրուց, ալ.

Լալաւեկը լըղըցրուց, ալ.

Լալավ լալավ ճիւժկը հալավ, ալ.

Չէխէ ձեռքէն սաղմոսարան, ալ.

Աջի ձեռքէն աւիտարան, ալ.

Տոնը շէն, տոնը շէն.

Չեր խուխէցըն անումը հի՛նչ ա.

Չեր խօխէքը հըւտգու նման շրտանան.

Գետու նման ըրկընանան.

Չեր գիւշմանը քըրըքար ընկնէ.

Աչքը գըռակլաւ հանէ.

Ոննան փըռնէ գիւլ տանէ:

Վարանդում՝ սոյն երգերը երգելիս այսպէս են անում. երեք հօգի վեր են բարձրանում կտուրը հերթին կանգնում, երկու հօգի պըկօ են ածում, իսկ մինը ճրագը ճուրաբանով կախ է անում և երգում. Երգից յետոյ բաժին ստանում. ձու, եղ, բրինձ, ալիւր, աղ, չիր և փող:

Խաչեն դաւառի Առաջածոր զիտի շրջակայքում:

Պարով պարով էս տաճարով ալէլուեա.

Էս տաճարով՝ Նուրաշինի, ալ.

Նուրաշինի չորք ընկիւնի, ալ.

Սալը որտէն չարը կամէն, ալ.

Որդին ապրէ բարըկամէն, ալ.

Հրաս իկը մին ձիւաւոր, ալ.